

Оставяме раницитѣ въ хижата. Вземаме една раница, дебело и дълго вѣже, малко вода и трѣгваме по стрѣмнинитѣ къмъ върха Елъ-тепе.

Вървимъ близо наредени единъ задъ другъ. Всѣки мигъ се открѣтватъ камѣни, политатъ надолу, изкрѣтватъ други камѣни и лудо скачатъ по стрѣмнинитѣ. Скачатъ, трещатъ, удрятъ се едни о други и хвърчатъ въ пропастьта хиляди парчета. Пази Боже да те срещне такъвъ потокъ отъ камѣни! Ще те смаже и понесе къмъ страшнитѣ пропасти.

Движимъ се по скали. Приковаваме погледи горе къмъ голѣмитѣ канари. Изкачваме се полека и внимателно. Всѣка невнимателна стѣпка може да ни струва живота.

— Хей, ето еделвайсъ!

— Кжде? ... Кжде? ... — викаме всички въ единъ гласъ и гледаме жадно канаритѣ.

— Ето го, ей тамъ на скалата!

И наистина, единъ голѣмъ еделвайсъ като звезда грѣеше по срѣдата на скалата въ една пукнатина, вирналъ гордо глава. Изкачихме се отгоре на канарата. Азъ пожелахъ да откъсна това чудно цвѣте. Другаритѣ ме вързаха здраво подъ мишници съ вѣжето и ме запускаха бавно-бавно. Вися азъ надъ стрѣмната пропасть и си мисля: ако се скѣса вѣжето или ме изпуснатъ! Косата ми настрѣхна, устата ми засѣхнаха ... Полека, още малко, още, ето найсетне откъснахъ чудното цвѣте-звездичка. Силно „ура“ процѣпи планината. Другаритѣ ми викаха радостни. Ехото повтори нѣколко пѣти радостния викъ ...

Издърпаха ме горе. Лицата на всички свѣтятъ радостни. Всѣки иска да пипне, да погали това чудно мѣхнато цвѣте, което ни гледаше като живо ...

Коста Финджиковъ

